

ja kui meie keik 52 pühapäeva ja süred Pühhad kokko arvame, mis aastas on, siis on jo üks aasta ossa meie ello taevast."

Kadrinale josis silma pisjarad möda pallesid; ei olnud selle korra mitte haleduse, vaid kadeduse pisjarad, et Annal ja Kristohwil parram ello olli maa peäl, kui temmal. Si jätnud egga tö, egga süddame tunnistus tedda rahhule; süddames ei olnud rahho, egga sanud temma ennast aidata mu wiisil kui õhkamise ja kaebamise läbbi. Sellegi korra tõusid raskest õhkamisest ta süddamest. Klaus olli täis wiisha, ja ütles pahhast melest: „Et sinna ello aia keik murred ennesest ärra heitnud, teame ammo jo; agga Jummal teab, kuidas wiisi ommad lapsed töidad, et nemmad nälga ei sure.“

„Sah, Jummal sedda teab“, wastas Kristohw, „ja hea küll, et se Temmal teada, ja et mul sellega teggemist ei olle. Mo kohhus on agga, Temma käsud piddada, ja

Josand omma jure helduse ja tarkuse sees ei sa minnust ennam küsima, kui sudan tehha. Nenda pühhitsen minna pühapäeva, ja jättan Temma holets ommad lapsed, et nemmad nälga ei sure. Si saaks minnagi seks aidata, nenda sammoti kui sinna.“

„Di, oi? eks ma ei wõi tööd tehha nende heaks?“ kufkus Klaus temma wasto.

„Sa kes annab jõudo tööd tehha?“

„Sedda saab siis ka“, — wastas Klaus pikkamiste.

„Klaus“, ütles Kristohw armastusega, minno pärrast ärra aia sanno suust, mis so süddamest ei tulle. Sa ussud Jummalasisse nissamoti kui minna; sa ussud, et Ta sulle annud ello ja terwiist, et Ta sedda hoiab, agga jälle wõib wõtta, nenda et so käed peawad seisma tööd teggemast. Sa ussud ka, et kui Ta nenda teinud, Ta so lapsi ei lasse nälga surra. Sepärrast ärra murets; katsu, wõtta pühapäeva nenda piddada, kuidas Josand käsib. Wanne labbida